

Vasgerében.

Társadalmi élczes hetilap és polgári közlöny.

Megjelen Munkácson minden vasárnap: Előfizetési ára egész évre 4 frt. egyes szám 10 kr.

Első évfolyam.

Munkács, 1888. november 11-én.

13-ik szám.

Pinczér bort!

Háromszor iszik a magyar,
Mind annyiszor jót is akar.
Én is hármát ittam már most,
Még sem bántom a pegyelust.
Pedig ha a magyar ittas
Ellenség vére — szomjas. —
Méreg ittas — ha bosszantják,
Ha a gazok bántalmazzák.
De hát most már — a pegyelus,
Mint anynyától a közös juss,
Az iskolából — messze — fuss. —

Mert hát rönynek muszáj lenni.

Apodictice ki jelentetik és a törvénytől fogva követeltetik, hogy Vizirsvindler Miklós — Mitles iskola bakter pegyelus a tekintetes tanfelügyelőség feje hévatalhoz az eskolából kivonyéttatni és el kotródásra uszétatni rendeltetik. —

A polskát koppasszó kutya nyüves borból gyakornoka pedig — az a Csopak kullanes-a toloncz hévatalhoz be vezetendő és áncz — czváj, — indulj. — Itt nem fog garázdalkodni és hazudni, aló massirn!! . . .

Arany Trombita

füjja a közvélemény Munkács városában.

Csirszagyoly Antal Tóni.
Vizring Miskát védelmezi.
Az iroda csónak parton hatalmas.
Csirszagyoly fískus a diadalmas.
Ott kiszul a sok veszett instánzia,
Azt Vizringler hűsegessen leírja.
Ketten viszik kamarilla szerepét
Ketten isszák a nadraguja levét.
Csónak partján sok már a bolond gomba
Csirszagyoly és Vizringler plántálta.
Csirszagyoly egy vén ócska fískus — kus,
A barátja Vizringler az ostoba pegyelus.

Csirszagyoly a végzést megugatja,
Vizringeles az ugatást leírja. —
Nem épül már több állami iskola,
Vizringlinek nem jut ingyen anyaga.
Most már hogy ez ki ne süljön apellál,
Bolond fejfel mások után szimulál
Cserszky Tóni aszongya — rendelet . . .
Vizring Miska luza fel a strimfimet.
Apeláta csónak parti nyüvestül,
Beterjesztve a Vizringli eskolai seprástul.
Azt mondja, hogy vid, já, miá, áj, és váj;; —
Nagy számár az a Vizinger Mihály.
Czigány kanász volt a nevelő apja,
Csirszki Antal lett a kereszt apja.
A ki neki az eskolába helyet adott,
Kiesufolja a tanítóságot.
Az eskolás puját lingárnak — bitangnak nevezi, —
Az iskola tanács mind ezt átálnezi.
De bár hogy legyen is az apelláta,
Nem helyesen tesz az iskola tanácsa.
Mert az erkölcs legfőbb az eskolába,
Ott nem lehet ilyen pimasz fajta szolga.
Vau katona viselt ember elég
Nem kell szolgának olyan svindler nép.
Hogy összesug Csirszkivel és mással,
Tisztoséges ember szóba sem áll fajtalan szolgával.
A ki ellen tizenkilencz kriminális áll sorba,
Gazember az a ki ennek pártját fogja.
Csirszkivel össze áll és ir apellátát
Mind a kettő ludas hát azér kiabál.
Vigyázatok gonosz lelkü pótentárok
A kezgüt nemesnek lábához dobtátok!!
Soh se örvendjetelek nagyon dolgoatoknak.
Mert két vége szokott lenni minden botnak!
Mit midőn feldobtok majd megjárhatjátok,
Ha éppen bunkója fog leesni rátok.
A tanfelügyelő urnak pedig — bejelentjük,
Hogy Vizinger Mihályt mint szolgát nem tárjuk.
Ha mint szolgát tovább tartani engedi. —
Küldje ötöt disznókat orizni!! !!

Szolgai hatalma felsőbbakra hágott! !
Bele turkál minden városra gyarkbe,
Választások alatt- hét száma arték kortes szerepe !

H . . . u . . . J . . . f .

Felbezése Fulimán Béres munkácsi lakos nagy adó fizető villrislnék a vármegyéházába és az ujonnan épült alegény klastromba Beregszászba.

Tesztelt vezespán ór !

Hodj merted maga az enyem nedv törölni az veres protokból, tholán filje hogy en nem fug magának szovod önöl vezespáni választás maga — nem lessz.

Ulyan dulug írni az vizgásbe peregráf szerint, hodj en nem tudja erni mogyor, en mendeg vult edj ujan veres mint mogo, és ulyan veres is vagyom mint mogo, és mendeg tudja én ujan mogyor érás csesnái mint Fuksz Róka Lébli Leibli, mert ú edj polják sito en pedeg vagyok edj motor sito és ujan nébel mintogo en vezespán, en akarja magának adni zenym szavad, de nem mind, csak keves lessz szovozni mert nem okorják magának szovoz odni senki, az vezges nekem nem jó, mert én többet tudja magyor erni mert a gróf direktor a Gintner Gosztos, mert ú csak csehlh vezetel az rehnég, és ú még is morod veres ; én az enyem trafik rechnung magyarául vezetel, maga ha látna az enyem szomodásod milyen, hát bizom en lehet mogjé hivatal vinni, nekem nem lehet kimorodni, mert en a minkecsba váresnál veres és az vármegynál is mendeg az volt, az vizgás kherem vissza egazulni nem szubbed nekem khi morodni, én a mogjé választásnál szovoz odok, de vezespán más okorok lenni. — tesztelettel

Fulimán Béres
nébel zsidó.

Gyóntató pap előtt állott a csehországi utas itt Magyarországon a mikor is a vallás tanító lelki átja a szokásos szertartás szerint búneinek be vallására intette de a csehországi vándor atyafi semmi féle cselekményt nem hozott fel és nem vallott be olylat a miért őt peucencia tartására kellett volna el kötelezni a lelkiatjának, de mielőtt abszolváltatott volna — sírni kezdett, hogy ő minden bűnt nem vallotta be, mert ugymond ő nagyon bünbős, mire a gyóntató atyá rá nézett és ismét fel kérdezte, búneinek be vallása iránt, de a cseh atyafi folytonosan könynyezett és oly keservesen sírt, hogy még az a rácz országj elnök is megsíratta volna a kit Beregszászból a vadsga miatt a törvény hatalma ki riasztott ; és folytonosan csak azt nyekgte, hogy „eny búnes vagyol“ ; tehát azt kérdem mond a pap, hogy mi a búne, lopott, vagy valakit megcsalt, vagy valami nőt el csábított, nyem — válaszolt a cseh, sakk . . . nekem . . . nagy . . . bűnöl . . . van, tehát mondja meg hogy mi az, . . . én . . . szégyel . . . mondanyi, . . . na hát sugja meg ; és a pap a szájához tartja a fülét ; a cseh atyafi siránkozva sugja fülébe . . . sakk . . . nekem . . . bá . . . nod . . . h o g y é n y c s e h v a g y o k ; á h í z a z n e m b ű n m o d a p a z c s a k s z é g y e n g y á l z a t é s n a g y o n r u t d o l g a n n á l i s i n k á b b , h o g y i t t M a g y a r o r s z á g o n c s a v a r o g a k k o r a m i k o r m a g a n á k c s e h o r s z á g a h á z á j a , h a n e m h a é p p e n e t t ő l a s z é g y e n t ű m e n e k ű l n i a k a r , h á t á l l o n b e v a l a m e k m a g y a r o r s z á g i b i r t o k o s g r ű f h o z K u t y a o p s z e r v á t o r n a k , é s f e l h i v e t i m á j d i r e k t o r s á g i g , é s n y e r h e t h o n o s s á g i e n g e d l y e t a g r ű f j a t ű n , i l y e n v a n m a g y a r o r s z á g o n a k á r m e n y n y i ; — t ű d ű n j ó l k o r t e s e d n e d i , m e r t a k ö v e t v á l a s z t á s o k n á l ű n r e i s s z ű k s e g l e h e t , s h a j ó k o r t e s a v a n d z s a r o z n i f o g é p p e n u g y m i n t m á s

* Ehez hasonlít a munkácsi direktor is, de ő most nem sírna azért, hogy Cseh volt, mert azt kézzel lábbal tagadja.— Szarkasztó:

Hasznot tudni valók. Vizirkerner Mides állami iskola pegyelus egy káposzta gyalu műszert vett kölcsön a maga részére egy helybeli polgártól, és csak kéthét helyre küldte haza mert elküldte az egész városba és hol 20 krajczárt, hol mennyit kerestet a más ember káposzta galujalval, és is pénzkereset.—

Ugyan ezen pegyelus, hogy a borbé botba a maga fáját és petróleumát né egésze, az iskolából vízsen és azt égeti egész télen.—

Ha valaki építkezik és a napszám bért megakarja kimélni, hát az iskolások közül kérjen egy nehányt azindely hordani, mint ez történt a napokban az állami elemi iskolában ; így a tanulók jó minősítést kaphatnak.—

A nek borbé nem akarja tudatni, hogy ő tiltott érvágás és foglyuzás mutetet gyakorol, álljon be a munkácsi állami iskolába pegyelusnak, hát a kuncsáftokkal ott kedve szerint tehet mit akar.—

A ki házat akar építeni az építészeti anyagokat — ha pegyelusnak bevállik, — kaphatja ingyir a munkácsi állami elemi iskolánál.—

A ki kövér dísznóra akar szert tenni, ingyen, tanulék a pegyelus Miletul dísznót csempészni. — A ki ingyen kórtét akar enni, kérje fel a pegyelus fját ő hoz egy puttonnal a hegyről.—

A ki pénzre akar szert tenni, az megajlon társba a pegyelushoz és menjen vele a kártyázó társaságba, a pegyelus ellopja a pénzt, és felelzetnaek.—

Várutezában egy ilyen magyor falragasz olvasható „Egy szubv bírho udu.“ Azt mondják, hogy ezt a bogár majiszter a Jankli ur diktálta, mert már ő is kiment a sodrából a magyor beszédnek miolta az úrlék tisztító gépet lengyel országból vásárolja.—

Tekintetes szerkesztő ur !

Bocsánatot kérek, hogy jelen soraim által alkalmatlanok n vagyok kénytelen, de miután a sebessen haladó hír szárnyai én hozzám is eljuttatták azon megdöböntött hirt a mi Munkács városában lábra kapott a tulságba menő ostoba grassálások tul kapásainál fogva, s midőn a tekintetes szerkesztő urat e levelem által tájékoztatni akarom, kérem e leveletem beces lapjában közölni. — En nem vagyok szerencés ösmerni azt magyra törő elbizakodott zsidó húst és ötven krajczáros gyász magyart a ki a mint hallou a tekintetes úrri soha nem beszél, és mégis elég szemtelen volt őnt orozva megtámadni, azért mivel a „Gereben“ 10-ik számában megjelent és általam is olvasott „Árszabály“ című ezikket ő magára értette.—

Hallottam, hogy a tisztelt házió három rózsás kitilbe van bebujtatva mint nép felkelő örmester, és halotlom, hogy melőzöttatott ellene a honvédelmi miniszteriümmál is panaszt beadni, ez helyes ut de felkérnem a szerkesztő urat, legyen szives azon postai verényi másolatot hozzám juttatni, hogy ez ügyben a további lépéseket mielőbb megtehessem, mert azt én mint magyor föld birtokos nem akarom megtánni a szerkesztő ur családjá iránti tisztelgeth sem, hogy minden féle dáb ember elene ily durva és pinasz sző aljás megnyelbe vállaokozon.—

Az ilyen dolgot csak egy rabló teheti nem pedig egy a tisztesség határána belül mozogni tartozó törzs örmester; egy idejűleg tessék neki tudomására juttatni, hogy egy pár hét mulva Munkácsra szándékozom lenenni, és ha addig a rangjáról lefokozva nem lessz és a szerkesztő urat többek előtt nyilvánosan meg nem kéri, — a saját lakásom főt felkorbázolatlant a családém által.—

Maradtam tisztelgetel Lembergben 1888 November 3-án. alázatos szolgálja és ha megern sértem barátja.— B J.
föld birtokos.

egy pár olyan régi lakosunk is megmaradt, akik a „Gereben” rendeli, hogy „bűnynekek muszáj lenni.—

Fenti.

*) Levelező ur becses figyelmét annyiban veszem igénybe, a mennyiben a fenhatóság a panasz elintézésével nagyon megkészt, tetleges dolgokkal pedig művelt ember nem foglalkozik, mert azoh minden rabló is érthet.

Szerkesztő.

Vidék: a vidéki lakosok panaszát adtak be a fenhatósághoz, hogy a munkács polgármester a víz utcázt, szarka hegy utcázt, és nagyhegy utcázt járhatóvá tenni nem akarja, és így a közlekedést akaratlan meggátolta, ez olyan rossz akaratú cselekedet és hivataki mulasztás, a mi a polgármester képtelenségét tünteti fel és határozottan hanyagságra vall, ha mind ezt a megyei nagyon törvényes kormányzóság-a ki még azt is kutatja, hogy a kérvényeket kiírja, a mihez joga nincsen-egyon halgatja, és őt fogyelemi vizsgálat alá nem helyezi, hát akkor majd az alispán ur lessz elváltva egy kis dukálás jutalmamla, a mit nékie a törvény — érdeme szerint ki fog szolgálni, mert a kérvény írok szimatolása miatt a köteleességétl hanyagolja.—

J-ő-v-ő-v-á-
l-a-s-z-t-á-s

Rendőri híradások és Mihazna Andrászkodások, a bemutatósétolt jelentés föltán itt helbe Munkácson ki mutatósétva a Vagserében által a mint dukál. —

Foló hónap ötödik napját számétó hét füvettermő nap világitó reggelén a mikor a fu piaczon minden Schvindler minden alkusz és minden majszter megjelént és a szürszabó nyüves D o h o s i t ó ur is ki huzta harmad magát számító két nagy föllü által társaságban a béka teknő szür magazint a piactérre, és a vele egy rud mellett ügétü füves társait is mikor már haza küldte, és ő keme a piactérét meg D o h o s i t ó t t a, már a nap is magosan lépegetett az ég karimáján, egyszer csak egy rémes hang vágta át a levegőt, ember futás kiabálás, zúj és lárna támad, és a nesztelen csendes levegő össze ütödött az emberi hangokkal, a zsidók templomától futott egy hírnök a rendőri kaliczka felé, egy meg az városi hévatálba, két adagban ki bocsátott rendőri sippantásra a kaliczka felé egy András kiugrott és megkérdezte az usztás okát, ennek föltán kivonyétva lett hat darab Mihazna András, vezényelve egygyik András vonyétó kitilis által a Cseregi Tóni borsarokkaba a hol egy tisztelt hazafi bele tévedt a szőlő leveşbe és a keresmáros urt el akarta magától usztítani, az pedig természetesen nem ritár, hát kapott is a bor izibül valamin; az Andrások megjeléntek, hogy hát úk a levegőt be fogják miután az emberi hangokba ütödött és hogy az tisztelt hazafit is el cipzelik jaz városi rend nyuveló hévatálba, de bizony a tisztelt hazafi nem sokat reterált az Andrásoktól, és ugy el pahlotta, és felrugdosta ú kemeiket, hogy most is arról álmodoznak minden éjjel; míg végre az öreg András meg nyergelte — rá ült, és a hátán fel ügetett a városulzába, ez az öreg András el is birta ön ü kemét mivel hogy hátlan a Hochman pékesnek egy éjjel minden kiflijt ki-hordta a pek magazinból és meg ötte a posztan, hát nagyon erőss. —

Ezen dolgok föltán a fogadó ur csake a károsultság után kezdett volna pereskedni, és nagyon kibált, mert a pofra később is lehet alkudni, de a tisztelt hazafi nem kívánta észre venni, hogy ő keme a kapetésátság színyene elött csinált—fog meget, az András vonyétó kitilist ugy hasba rugta, hogy a kitli is kitárgult rajta, míg osztán szét tekintett a bámeszkodokon és a városiázi gangan ott számítogó borsaroknotokt ugy nyomta mellen, hogy egy szuszra tizenhat ácsorgó dölt végig a gangan ó pedig szépen haza ment az Andrások pedig azon csudálkozotak, hogy milyen jól sikerült mostan is a hókódésük. —

tekinetes Vászarkóy Albert világhírű fényképész, és festő művész a visbe fult — ez nem valódos és nem hitelen státszektika, mert ez a tekinetes rajz tanár ur csak séta közben botlás folytán a meredek partról esett le, mit a társaként vállalkoz neki nem okozott, és a gépet minden percen hajlandó vissza adni részére, mert nem adós ám ez a tekinetes rajztanár ur, de ha az állított tényt a kenyér kereset okozta volna, akkor csak is a bizonyos testület által ide telepesített Bergerhamr Janó erőszakoskodása okozhatta volna, de Vászarkóy ur szellemi tehetőségét és nagylelkűségét és tiszta jellemét ismerve, ó soha nem volt és nem lessz senkinek ellenesse, és e miatt ön gyilkosságra nem vállalkozik.

Községi pót adót is akar a városi szónok Csérszki Antal a lakosok nyakába sózatni; ébrenlétben legyen és vigyázzon minden jóra való polgár, mert az ilyen divatokból nem kérünk egygy cseppet sem.

Van Munkács városának elegendő fedezete arra nézve, hogy kifussa a kiadás, mert ha jól gazdálkodnának még megis lehetne abból takarítani egy pár ezer forintot minden esztendőben, hogy ha éppen nem akarnak és nem tudnak gazdálkodni, hát mongyon le a cifraszágról és legyen nagyközség, és a jelszó, nem kell rendezett tanács, hanem leszünk nagy község, mert egyis mindig defizitire dolgoznak.—

Ha a képvisvelő testület a költségvétést tárgyalás alá veszi, nem akad egygy jóra való ember a ki felszólana, hogy egyt a tételt, vagy amazt a tételt bonczkés alá vétetné, hogy meghány-nák vetnék a dolgot, hogy kellé ez, vagy kellé amaz, anyiból áll az egész tárgyalás, hogy fel olvasódik osztán kvitt — rá hoz-zatik a halgató határozat.—

Munkács városi képvisvelő testülete, ha hivatasának meg-felteni akarja törvényesen, akkor minden bizonynyal kötele-ségének ösmerné el rendelni, hogy a város közigyományának jöve-delme egy alapos kimutatásba foglalva vizsgálat tárgyává jöve-sék, és ezen kimutatás mindenkor megvilágitná azon valóságot, hogy a községi pótadónak meg hire sem legyen Munkácson, mert ha csak ugyan községi pótadóra akar szorulni, akkor jobb ha egy megyei zárgondnokot kér és lemond minden eddigi fényess jogokról czimékről és rangokról; a polgárok pedig éber figyelemmel legyenek a nagyon halgató képvisvelő testület cselekvése iránt, mert egyszer csak arra fog fel viradni minden szegény halandó, hogy jön a végrehajtó községi pótadót hajtani, és akkor ha már egyszer amugy sutyymba ki tanájják vetni, apellálhat elene mindenki a hova tud, ugy jár vele mint a beregszászi járásbíró-ság végzésével, hogy azt nem fogja meg a törvény se, adhat be a kár milyen apellátát, ó ha nem szabad is vissza utasítja, mert ó bakatel bíró. —

Nyilatkozvány Szalkay Talimás beregszászi kir. járásbírósi bíró irántól helbe Beregszászba.

En ezemmel ünnepesen kinyelvonysétoom, hogy én nem bánom, ha a miniszter ur meg nyuzat is és ha a büntető törvény könyv 480. §-át Kozma Sándor országos fő-üggyész ur meg a kir. itelő tábla a hatámon szét tóri is, en azon köteleşsege-met nem fogom tenni, hogy én a hozzáim beadott fellebbezések fel terjesszem — ollan nincs. —

Szerkesztői telefonaiák

Rodrigónak! Bilékén. A jelentés nem érkezett be. — H. B. Munkács. Nem köz érdekű, mint személyeskedő-nem közölhető. —

Pedró.

Folytatás.

ARANY TROMBITA

irta. *Sárosi Gyula*, 1848-ban.

A csajkás tisztetek, ha nem rác elcsapják,
A magyart, németet, útit a hol kapják.
Már fejér templom is a kezökre juta,
S ne usse meg aztán az embert a guta.
Mikor apolgárság áll csatára kézen!
Parancsnoka pedig áruvóló léssen!
Szent Mihály is szenved megtámadtatásban,
Betörvén a rációk három nagy rakásban.
De Thüngen kapitány — mint egy két századdal,
Csak hamar elkészül a szét vert rác haddal.
Mig Dorzé százados egy kerítés mellett,
Agyonlót lováról — utolsó lehellett.
Azonban a csorda majd újra megjelen,
Fel gyújtá szent Mihályt, s ég az már nyolcz helyen.
Lakjokat a rémült aszonyok elhagyják,
S kinjokban az Isten létét is tagadják.
A lázadó szerbek vereseknek fordulnak,
De Blomberg megveri, hogy arról kódnalnak.
Blomberg, kinek azért fogott a szabjaja,
Mert még ekkor nem volt más udvar kutyjaja.
Majd Antal falyát is — mivel nincsen párta,
Magyar érzelmekben, hasonló sors várja.
Bartalovics kalmárt, nézettek-e széken,
Mivel velünk tartott, hogy tédél egy széken.
Hitvesét a rablók im elé hurcolják,
S anya szült mesztelen — végig korbácsolják.
Mit ártott nektek a magyar szent tamáson,
Gyilkosok! hogy neki — kezetek sirtásson.
Hogy leszart gyermekét, miket már megmered,
Falra szegeztek — mint a bór egerett.
Mit vétett temerim! eh szülte vad rációk,
Hogy onnan a magyart — mind kipuztátsátok.
Mit vétettek azok-kik Debeliácson,
Megégre, loslve, fekszenek rakáson,
Hány ezren vagytok karlóczán — Gerleszen.
Várjatok, nem soká megzsámitvá leszen!
Szent tamásnál ám csak, ássátok a sánczot,
Ellakjátok érte, majd a száraz tánczot.
Rák jártával késik az Isten ostroma,
De vég képp, elmaradni nem szokot soha. —
Készül már a kormány, az ország kormánya,
Sorsuhkat mint látszik, a király is szánya.
Mert egy menyörgés közt, fogant parancsába,
Bekét csendességet, rendelt a hazába.
Az illér, és a rác, lázadást roszszalja,
Sótt a ki öntött vert, annyira sokalja.
Hogy ország gyűlést is jónak láttarbeni,
Azzal pénzt katonát, nyomban ajáltatni.
De mig egybe gyűlnek az ország atyai,
Ti csak dühongtetek, hóhér falatjai.
Vitéz nemzet örök mennek ellenetek,
S hős onkénteseink, elbánuak veletek.
Meginidultak már a jászók a kunokkal,
Kik több lelket visznek, mint töltest magokkal.
Mennek az aradi bator nemzet örök,
Kiknek a bombától-sem borzad a szörök.
Mert tanitva vannak, az ágyukkal bánni,
S az öreg bán bácsi, szörnyen tud találni.
Kun bácsi legjelesebb terezt arának,
Debrezen népének veres pántlikája.

Pest, heves, és tolna, sem maradnak hátra,
A dzsidások értünk, szinte sikra szálnak,
Mig nem egytől egygy, árukká válnak.
Ellenben Kis Ernő fajtátok ostroma,
Nem nézi: gézen guz csordátok mekkora.
Hanem feltűzelvén-hannover vitézi,
Valamere száguld, tinekert sirt készít.
Jól ismeritek már Vettert és, Kolhmányt
Hánször kiporozta, rajtatok a dolmányt.
Szegeдрől, mint biztos írja Török Gábor,
Husz ezerig gyűl, az ő lüti tábor.
Ott vannak a derek Ferdinánd Huszárok,
Másut a sándorok, Miklósook, esszárok.
S mit szóják rólatok, hős Dominguelek,
Kiken kinem fogtak az ármany és escelek.
Igen Dominguel, híros zászlója,
Vitézségedet a német is megvalja.
Te színe tükre vagy, a hős galogásznak,
S példátlan példája, a harafáságnak.
Felér egy sereggel, belédél egy század,
A te érdemed hogy, minél Péter várad.
Pétervárad hazánk délkeleti kulcsa,
Mert hogy azt áruhá is rácnak átnyujesa.
Semed bátorságod, soha nem éteves,
A haza áldása, kísérjen érette.
A földnek fia! hős Dominguelek,
Valamere járok, valamere, kelek.
Dicsőségedet harsoq mindenütt a szemből,
Mig csak egy darab lessze arany trombitából.
Te pedig Rajacsics nézz csak észak felé,
Kik vágatnak onnan sobes robbal elé.
Márcpál várost ime már elhagyták,
Sőt Dnisztor vizét is keresztül uszták!
Domb nekik minden hegy, keskeny minden árok,
Ők azok a szókötő Vürtemberg huszárok.
Felenk fordították szívöknek figyelmét,
S a kötelelességnek lánczát tépve széjél,
A pojakok közül, haza szöknek éllyel.
Szöknek és szívöknek nagy óhajtása,
Hogy szemök a határ szélét meglássa.
Nem bánják ők aztán-bár izekre messék,
Csak szívök darabja-magyar földre essék.
Velök együtt szökiik, Lenkei kapitány,
Ki ép szemmel bírván, átlátott a zsitán.
S hogy kéntelenségnek láttasek a tette,
A huszárok által magát mekkötte.
Kötél volt hát igaz, mely őt haza vonta,
De azt a kötelel, nem köteles fona.
A hon szeretetnek volt az kötelele,
Melynek német szívbén van a fonó széke.
Jaj neked rajacsics, buj el a kuczóba,
Ha rád sok ily huszár megy látogatóba.
Pedig lám virág sem maradhat prágában,
Egy csapat nádorral, jó ló halában.
A kőburg huszárok, felteszik a nyeret.
Sulyok fő-hadnagyval, elhagyják lemberget.
Balla őrmester is, el a gyanyu perrel.
A külföldről bejő, négy vitéz emberrel.
Őh dicső hangja a haza szeretetnek,
Kik az olasz népek-gázolnak verében!
Lobbanj fel azon hős fiaink szívében,
Kik az olasz népek-gázolnak verében!
Huszárok, huszárok! a hieseték haza,
Vagy akkor jütötek-e a hieseték haza.
Pajfásitok itthon, csudákat miveltek,
S rólok a vers írők-ekkep énekelnek. (folyt. köv.)

Nyomatott Blayer Pínkász könyvnyomdájában Munkácsen. Felelős szerkesztő és kiadótlajonos: Hajdu József.

